

Kozma László

Szent Ferenc füves kertje (V.)

Szivárvány

Virágszirom, melyen
Szín terem,
Lepke szárnya lebben
Színesen.

Úgy termi a tarka
Színeket,
Felleg-árnyék, rajta
Szín pereg.

Csecsemősírás

A játékát követeli sírva,
Vagy csupán csak azt jelzi, hogy itt van.
A világban követeli helyét,
Eget, földet. Övé a végtelenség.

Játszótér

Csöndes a játszótér,
Áll a hinta most.
Gyerekkacagások
Jönnek hamarost.

Libikóka lendül
Magasba megint.
Örömet keresve
Fölrepül a szív.

A Mesemondó

Fényből emelt kristálypalotákat
Zöld mezőkön gyémántragyogásnak.

Csupa-csupa káprázó varázslat,
Amelyet csak egy kisgyerek láthat.
Fű harmatát aki megcsodálja,
Szeme tükrén tiszta ragyogása.
Tetejét a mesékből alkotta,
Hajnalokból hajlott az alkonyba.
Susogott a fényes mese fája,
Ezer dalos madár szállt reája.
Övé volt a mesemondó erdő,
Lombja csupa csali mese, csengő,
Összeérték, máris megcsendültek,
Álomlepkék mind köréjük gyűltek.
Éjszakában, mint a csillag fénye,
Úgy ragyogott mindegyik ösvénye.
Sötét erdőn arany mese szála
Vezessen az álompalotába.

Szappanbuborék

A világban hogy széttekint,
Gömbök szárnyalnak egyre, mind
Szappanbuborék-csillogás,
A fák, a házak, semmi más.
És egyszerre mind elrepül,
Ahogy álomba szenderül.

Napsugár

A fiú fut, és ő is felragyogva
A nap sugarát tenyerébe fogja.
A fényes foltot, mely fatörzseken
Suhan tovább erdőn, réteken,
Megcsillan a csengő patakon
És kinyílik bíbor tavakon,
S mint hogyha az eprek titka volna,
Megbújik, füvek közt illatozva.

Hit

Tudod-e, hogy merre van a hit?
Egy hatalmas, árnyas fán lakik
És mikor a hajnal fénye kel,
Kinyíló egeknek énekel.

Tudod-e, hogy merre van a hit?
Egy parányi forrásban lakik,
Szertefutnak kis patak-erek,
S véle zúgnak távol tengerek.

Tudod-e, hogy merre van a hit?
Szivárványos felhőn álmodik.
Betölti a roppant végtelent,
S lángját a lelkedben lelheted.

Gyermekfohász

Imáját a régi hitnek
Az utadon végigvitted.
Gyermekkorod szent imáját,
Amely felnőttkorba vált át.

Az imák végigkísértek
Abban, ami teljes élet.
Utadon az állomások,
Akár a csöndes fohászok.

Megcsodálni meg-megálltál
Forrásnál és fenyőfánál.
Gyermekfohász, mint az álom,
Harmatcsepp a fenyőágon.

Egyedül ő

Segítséged az Isten,
Szavadra ő felel.
Szíved csak benne bízson,
Ő az, ki nem hagy el.

Egyedül ő, az Isten
Szívedbe költözött.
Örömré felderítsen,
Mely nem múló, örök.

Szerzetes

Alkonyfény hull a világra,
Minden egy szerzetes álma.
Ahogy a harang szavára,
Áll kolostor kapujába.

Harang rezgő szava rétek,
Ezüst patak-csevegések.
Erdőlombok esthomálya,
Várja a kolostor árnya.
